

FEM CANES

VROUW MET BALLEEN

Mijn man werd vrouw
Een openhartig relaas

Karakter Uitgevers B.V.

VOORWOORD

Ik vroeg of de televisie uit mocht en verzamelde moed om het gesprek aan te gaan. Mijn mond was droog. In mijn hoofd zocht ik koortsachtig naar woorden. De juiste openingszin kon ik niet bedenken. Ik drukte mijn rug wat steviger in de leuning van de bank, haalde diep adem en stelde alleen maar een vraag. Het klonk misschien kalm en evenwichtig, maar ik voelde me een wrak.

'Is er soms iets anders, Carly... iets wat ik nog niet weet?'

Carly stond op en liep de kamer uit.

'Ja, natuurlijk, loop maar weer weg!'

Verslagen staarde ik naar mijn hoge hakken die voor me op de marmeren vloer lagen. Tot ik werd opgeschrikt door Carly, die de kamer weer in liep met een papier in zijn hand. Tot mijn verbazing was de immer stoïcijnse Carly ineens getransformeerd in één brok kwetsbaarheid. Bijna breekbaar.

Hij zei: 'Weet jij wat genderdysforie is?'

Toen Carly en ik elf jaar samen waren, in 2002, bleek mijn man een vrouw te zijn. Toen onthulde hij het ondraaglijke geheim dat hij al negenenveertig jaar met zich meedroeg: Carly was een vrouw geboren in het lichaam van een man. Ik was gevloerd door zijn bekentenis. Carly was – en is – een begrip in de internationale autosport, een wereld die barst van het testosteron. Zijn bedrijf Carly Motors, opgericht in 1979 en gespecialiseerd in verbrandingsmotoren, was onder zijn bezielende leiding uitgegroeid tot een professionele organisatie. Carly was een alom

erkend fenomeen op het gebied van motortuning, -ontwikkeling en -preparatie – van Parijs-Dakar, Opel Lotus, BMW tot en met de Judd Formule 1. Achter de successen van talloze teams stond de technologie en knowhow van Carly Motors. Mijn ‘motormagiër’ verkocht zijn motoren over de hele wereld en leverde topprestaties op internationale circuits in de macho racewereld. En uitgerekend hij bleek een zij.

Een bom was gevallen en in mijn gezicht ontploft.

Ik had heel hard weg kunnen rennen, maar ik heb de keuze gemaakt om samen met mijn geliefde een onbekende weg in te slaan, omdat ik ervan overtuigd ben dat ieder mens moet kunnen worden wie hij of zij werkelijk is. Ieder mens is uniek, elke liefdesrelatie ook – nu pas begrijp ik de betekenis van die woorden.

In 2006 heeft Carly fysiek de transitie gemaakt van man naar vrouw. En ik stond haar bij.

Was dat makkelijk? Nee. Maar ondanks moeilijke momenten deinsde ik niet terug voor de consequenties omdat ik geloof dat echte liefde alles kan overwinnen. Alleen kunnen we zo weinig, samen kunnen we zo veel. Leven vanuit je hart, dat is waar het om gaat bij lef. Doordat ik mijn leven een andere wending heb durven geven, leerde ik niet alleen de ware Carly kennen, maar ontdekte ik ook mijzelf als completer mens. En is het voor mij glashelder dat ik een geluksvlinder ben: ik heb mijn soulmate gevonden.

Omdat ik graag mijn ervaringen als partner van een vrouw met een transgenderverleden wil delen, heb ik dit boek geschreven. Hierin beschrijf ik hoe ik de transitie heb beleefd. De jaren ervóór, de jaren van transitie en de jaren erna. Over de lol die we samen hadden en hebben, maar ook over mijn onzekerheid en mijn strijd om niet op te geven in de periode voordat mijn traditionele sprookje eindigde. Over mijn frustratie, mijn angst en mijn overlevingsmechanismen. En over hoe ik heb geleerd om,

zonder oordeel, met een eerlijke blik naar binnen en een open vizier naar buiten te kijken.

Ieders verhaal is uniek.

Met dit boek hoop ik een steentje bij te dragen aan het onderlinge begrip en inlevingsvermogen van ieder mens.

En wie weet is het een steun in de rug voor iedere partner van een transgender. Voor iedere vrouw en man, voor een moeder, vader, familielid, vriend of vriendin, jong of oud.

Voor ieder uniek mens.

DE ONTMOETING

‘Dat heb ik weer,’ zuchtte ik, terwijl ik driftig probeerde de hak van mijn pump los te wurmen uit de ijzeren roostertraprede waarin hij klem zat.

‘Zit je vast?’ hoorde ik achter me.

Geïrriteerd draaide ik me om.

‘O, ehm...’

‘Wacht maar, dan help ik je even,’ klonk het vriendelijk.

Voordat ik iets kon zeggen had ik mijn rode schoen alweer in mijn handen. Met een zielig afgestroopt lapje suède en een zichtbare witte kunststofhak. Ik keek recht in een paar sympathieke blauwgrijze pretogen. Het duurde maar een paar seconden, maar ik had daar nog wel een uur in kunnen kijken als het moest.

‘Zonde, ze zijn prachtig, kan vast gerepareerd worden,’ zei de mysterieuze man en hij vervolgde zijn weg de trap af, richting de mensen die wilde handgebaren maakten dat hij moest komen.

‘Bedankt, hè,’ riep ik nog net boven de herrie van een voorbijkomend veld racewagens uit, in de hoop dat hij het gehoord had.

Het was september 1991 toen ik Carly voor het eerst zag. Ik logeerde dat weekend bij mijn moeder en was die zondag met haar meegegaan naar het circuit van Zandvoort. Zij werkte toen als hostess, onder meer voor het automerk Alfa Romeo. Tijdens race-evenementen was zij gastvrouw en verzorgde ze de hospitality in hun vipbox. Hoewel ik mijn moeder niet veel zag na de scheiding van mijn ouders en ik bij mijn vader woonde, had zij

mij toch aan een bijbaantje bij het circuit geholpen. Ik was zeventien, jong, wild en vrijgezel en zat in mijn eindexamenjaar van de havo. Carly was achtendertig, getrouwd en had een eigen bedrijf. Diezelfde zondagmiddag werd ik aangesproken door een man die zich voorstelde als de manager van Carly's race-team. Hij vroeg of ik in de vipbox voor Carly Motors Team wilde komen werken als gastdame. Met nog twee weekenden te gaan voor het einde van het seizoen waren ze op zoek naar versterking. Ik zou 250 gulden per weekend verdienen. Daar hoefde ik geen seconde over na te denken: 'Ja hoor, dat wil ik wel!' Ik kreeg 100 gulden zakgeld per maand van mijn vader en zag mezelf al gretig shoppen met 500 gulden. De deal was rond!

Het volgende raceweekend meldde ik me bij de vipbox van Carly Motors Team. Mijn nieuwe werkgever Carly zag ik voor het eerst pas weer aan het einde van die middag. Ik had inmiddels wel begrepen dat hij degene was aan wie ik mijn toekomstige shoptegoed te danken had. Niet alleen mijn hak was hem dus opgevallen tijdens onze onelegante ontmoeting op de trap. Ik glimlachte nog maar eens vriendelijk naar hem, liep op hem af en vroeg of hij wat wilde drinken. Tot mijn grote verbazing zei hij: 'Je moet maar niet te veel in mijn buurt komen.'

'Niet te veel in je buurt komen?' Dat was geen valse bescheidenheid. Ik was zeventien en naïef, een groentje. En dan kan mannentaal eerder verwarring veroorzaken dan dat het duidelijkheid brengt. Met blozende wangen heb ik hem toen nog maar een keer de meerkeuzevraag gesteld: 'Eh... koffie of thee?'

Carly begon te lachen. 'Koffie graag.' Wat een fantastische lach had hij. Zo innemend. Ik had ondertussen mijn ogen ook niet in mijn zakken zitten! Wat een knappe vent: lang, slank, atletische lichaamsbouw en – niet onbelangrijk – een heel lekker kontje. Hij had een enorm charismatische uitstraling, een tikkeltje mysterieus zelfs.

Overigens vond ik het wel typisch dat Carly veel in mijn buurt kwam. Hoe meer ik erop ging letten, hoe meer ik ervan overtuigd raakte dat hij er iets anders mee bedoelde dan hij zei. Zijn vriendelijke verzoek om afstand te houden heb ik vanaf toen ook maar aan mijn designerlaarzen gelapt. 's Avonds vertrok ik moe maar vol energie met mijn eerste 250 gulden op zak naar huis.